

която бѣше много по-достоверна отъ моята, то си предпочѣла да отжрвенѣ любовникътъ си, отъ колкото да погубишъ мене. И ти си дошла да молишъ отъ мене помилование за него.

Елиза.

Не, господарю, не. Когато вие преминахте преди малко време покрай насъ, то азъ открихъ една чудна истина . . . Азъ намѣрихъ тайната на сичките оние бури, които волнуватъ душата ми. Азъ разбрахъ, че ако умрете вие, то и азъ не ща да мога вече да живѣя. Азъ разбрахъ твърде добре, че сичкиятъ онзи огънь, който е горѣлъ толкова години въ гърдите ми и който е подпалвалъ моята ненавистъ, не е билъ нищо друго, освѣнъ празно въображение. Азъ сжмъ ви обичала. . . (Зжди килимътъ са чува задавенъ вѣкъ; а послѣ глухо шумтение, чегато пѣкое тѣло пада на земята).

Оттокаръ.

Поглѣднете, дѣте мое, на онова, щото става зжди тоя килимъ. (Елиза повдига килимътъ и вижда Улриха потъналъ въ кръви. Тя премира.) Ей! (Влази стражата.) занесете въ единъ отъ гробовете на моята черкова тоя трупъ и тая умирающа жена. Турете ги нарѣдъ и за трупайте вратата.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА-ТЪРНОВО

Много хубава книга, но за
ценност, има публични мерове
не много може да се разбер
и да разбератъ и.

Иванов